

فرامين و احكام طالبان عليه زنان

Abstract:

The entry of the Taliban into Afghanistan in 2021 and their subsequent assumption of power resulted in the exclusion of women from Afghan media outlets. This exclusion has significantly limited women's involvement in media activities, leading to a continuous decrease in their numbers within the industry. Research indicates that 153 media outlets across 20 provinces of Afghanistan have ceased operations, severely restricting women's participation in this sector. Moreover, the number of women employed in Afghan media has plummeted from 1,300 in 2021 to fewer than 300. Consequently, this situation has caused job losses, heightened threats, and psychological distress, further fragmenting the women's community. Concurrently, women's engagement in social, cultural, and economic domains has faced severe constraints. Presently, no women are actively participating in politics, as many who were previously engaged in this sphere have either fled the country or are living in concealment. This concerning scenario necessitates urgent intervention and support from the international community to safeguard the rights and security of Afghan women, shielding them from continued oppression and suppression.

فهرست مطالب

۱	پیش زمینه تحقیق.....
۱	تاریخچه تحقیق.....
۱	هدف و مقاصد تحقیق.....
۱	فرامینی که سبب محرومیت زنان و دختران از اجتماع شد.....
۱	۱. لغو وزارت امور زنان.....
۲	۲. ممنوعیت دختران دانش آموز مکاتب.....
۲	۳. ممنوعیت دختران دانشجو از دانشگاه ها.....
۳	۴. لغو اخذ امتحان کانکور از دختران.....
۳	۵. سلب انتخاب پوشش.....
	فرامینی که حق کار را از زنان سلب کردند:
۳	۱. بسته شدن آرایشگاه های زنانه.....
۴	۲. ممنوعیت کار زنان کارمند در ادارات دولت و غیر دولتی.....
۴	۳. ممنوعیت نمایشگاه های عمومی به دلیل حضور زنان.....
۴	۴. بسته شدن ورزشگاه ها و فعالیت های ورزشی زنان و دختران.....
۵	ممنوعیت حضور زنان و دختران در تفریحگاه ها.....
۵	ممنوعیت زنان و دختران از سفر بدون محرم.....
۵	ممنوعیت زنان بدون محرم به وسایط نقلیه.....
۶	بسته شدن حمام های زنانه به روی زنان.....
۶	ممنوعیت ورود زنان به مساجد.....
۶	ممنوعیت زنان از خرید و فروش در بازارها.....
۶	ممنوعیت حضور زنان در رستوران ها برای صرف غذا.....
۶	سلب حق آزادی بیان و حق اعتراض.....
۷	ممنوعیت حضور زنان هنر پیشه در سینما.....
۷	ممنوعیت زنان از رانندگی.....
۷	محدودسازی زنان در رسانه ها.....
۸	عدم دسترسی زنان به عدالت و سکوت در برابر خشونت های خانوادگی.....
۸	ممنوعیت دختران در آموزشگاه های علمی و هنری.....
۸	یافته های تحقیق.....
۹	نتیجه.....
۹	پیشنهادات.....
۱۰	منابع تحقیق.....

پیش زمینه تحقیق

طالبان از بدو حاکمیت شان سرکوب و خانه نشین کردن زنان را به گونه سیستماتیک با فرامین و احکام متعدد آغاز کرده و زنان کشور را از جامعه حذف و زن ستیز بودن شان را آهسته آهسته نشان دادند. در این گزارش به بررسی این فرامین، احکام و تاثیرات سوء آن بر روان زنان و دختران می پردازیم. طالبان با برگشت دوباره ی شان رعب و ترس را در دل هزاران زن و دختر ایجاد کرد اما آنان در چند ماه نخست حاکمیت شان ملایم رفتار کردند تا به حاکمیت و حکومت داری خود از سوی مردم و جامعه جهانی مشروعیت کسب کنند، دیری نگذشت که چهره اصلی و واقعی این گروه آشکار شده و شروع به زن ستیزی و حذف زنان از جامعه کردند.

تاریخچه تحقیق

در رابطه به احکام و فرامین طالبان یک سری مقاله و گزارش ها قبلا انجام شده است، اما به صورت جامع نبوده و آثار و عواقب فرامین طالبان علیه زنان تبیین نشده نبود. ما در این تحقیق به بررسی احکام و فرامین طالبان در حوزه زنان و بیان آثار و عواقب آن بالای زنان و دختران افغانستان پرداخته ایم.

هدف و مقاصد تحقیق

هدف ما در این تحقیق آشکار نمودن محدودیت ها و ممنوعیت زنان و دختران افغانستان از تمامی حقوق و آزادی های شان، بیان آثار سوء و ناگوار این محدودیت ها که سبب - خشونت های خانوادگی، کشتار زنان و دختران از سوی مردان، اقدام به خودکشی، گسترش مرد سالاری و حتی تن دادن به ازدواج های اجباری و زیر سن دختران شده است - و درد و رنجی که زنان و دختران افغانستان در طول دوسال گذشته متحمل شده اند می باشد.

فرامینی که سبب محرومیت و ممنوعیت زنان از اجتماع شد:

۱. اولین فرمانی که باعث حذف زنان از ساختار حکومت و سیستم سازی برای مبارزه با زنان شد، لغو و از بین بردن وزارت امور زنان - آدرسی که در آن به مسائل و مشکلات زنان و دختران رسیدگی می شد - و جاگزینی وزارت امر به معروف و نهی از منکر به جای آن بود، وزارت امر به معروف و نهی از منکر بانی و خواستگاه تمام فرمان های دست و پا گیر و محدودیت زا برای زنان و دختران افغانستان بوده و محتسبان این وزارت زندگی را به کام زنان و دختران کشور تلخ ساخته اند، تا حدی که در دو سال گذشته شماری از زنان و دختران وجود فشارها و محدودیت ها را تحمل نتوانسته اقدام به خودکشی کرده و به زندگی خویش پایان دادند.

۲. دیگر فرمانی که از سوی طالبان برای حذف زنان و دختران از اجتماع صورت گرفت فرمان خانه نشین کردن دختران دانش آموز الی امر ثانی بود، این گروه با این فرمانشان بسیاری از امیدها را ناامید کردند. سوم حمل ۱۴۰۱ روز آغاز سال تحصیلی، دختران با هزاران امید و اشتیاق وصف ناپذیری به سوی مکاتب رفتند تا باشد یک پله به اهداف و آرزوهای شان نزدیک تر شوند اما برعکس در این روز دختران زیادی به جای حضور یافتن در صنوف درسی با چشمان گریان، دل شکسته، جبر و اکراه از پشت درهای بسته مکاتب به سوی خانه های شان بازگشتند، زیرا با صدور فرمان ممنوعیت تعلیم دختران دانش آموز آنان تا امر ثانی اجازه داخل شدن به مکاتب را نداشتند، این روز برای بسیاری از دختران به عنوان روز تلخ و غم انگیز در دفتر خاطرات شان ثبت شده است. از آن روز به بعد تا اکنون یافته های ما نشان می دهد حدود ۸۵ هزار دختر بازمانده از آموزش به دلیل فقر و مشکلات اقتصادی موجود زیر بار ازدواج های اجباری و زیر سن رفته اند و از آرزوها و اهداف شان باز ماندند. لانا ذکی نماینده ی امارات متحده عربی در سازمان ملل متحد در تاریخ ۴ میزان ۱۴۰۲ در نشست که پیرامون افغانستان برگزار شده بود اعلام کرد که حدود ۸۰ هزار دختر به دلیل فقر و بیکاری مجبور به ازدواج های اجباری شده اند، وی در این نشست از وضعیت بد اقتصادی در افغانستان ابراز نگرانی کرده و گفته بود: «نیازهای انسانی در جهان به بالاترین سطح خود رسیده است، میلیون ها نفر در افغانستان با ناامنی غذایی روبرو هستند و دختران و زنان به گونه سیستماتیک از جامعه حذف می شوند.»

۳. در اقدامی دیگر گروه طالبان در ۲۹ قوس ۱۴۰۱ با فرستادن مکتوبی به دانشگاه های دولتی و خصوصی حضور یافتن دختران محصل در دانشگاه ها را نیز تا امر ثانی ممنوع اعلام کرد و با تانک های نظامی مسیر منتهی به دانشگاه ها را مسدود کردند تا دانشجویان دختر به دانشگاه های خویش رفته نتوانند، در آن روز تعدادی از دانشجویان دختر را به دلیل برگزاری راهپیمایی بر ضد آن اقدام این گروه بازداشت کردند. حدودا یکسال از صدور نامه ممنوعیت تحصیل دختران و بسته ماندن درهای دانشگاه ها به روی دختران الی امر ثانی می گذرد. تبسم که قبل از اعلام حکم ممنوعیت تحصیل دختران دانشجوی سال دوم در یکی از دانشگاه های خصوصی بود، می گوید: «شب برای امتحان آمادگی گرفتم و فردای آن شب آماده شده و راهی دانشگاه شدم داخل صنف همه جمع بودیم که ناگهان استاد مان آمد و به ما گفت شما باید خانه بروید زیرا با توجه به مکتوبی که به دست ما رسیده تا امر ثانی رخصت هستید. این حرف ها غم انگیز ترین کلام و لحظه در طول عمرم بود که تجربه کردم.» این امر باعث ناامیدی دختران دانش آموز نیز شد زیرا امید آنها به بازگشایی مکاتب با بسته شدن دانشگاه ها از بین رفت. تبسم در ادامه می گوید، «آنانی که از دادخواهی و حق طلبی داد میزند کجا هستند؟ چرا در برابر این ظلم هیچ عکس العملی از خود نشان نمی دهند و چرا نظاره گر بدبختی دختران در افغانستان هستند؟»

۴. به تاریخ ۸ حوت ۱۴۰۱ اداره ملی امتحانات تحت کنترل طالبان با استناد به نامه وزار تحصیلات عالی مبتنی بر عدم اخذ امتحان از داوطلبان دختر، اخذ امتحانات کانکور از دختران فارغ از صنف دوازدهم نیز تا امر ثانی به تاخیر افتاد، قدم به قدم دریچه های امید دختران بسته و ناامیدی به زندگی شان سایه انداخت. در این سال دختران زیادی می خواستند با سپری نمودن و عبور از این امتحان گامی محکم و استوار به سوی آینده روشن شان بر دارند، اما اکنون از دسترسی به آرمان های شان بازمانده، نگران آینده تاریک و مبهمی که گروه طالبان برای شان ترسیم کرده است، هستند.

پرسش هایی که در این دور از حاکمیت طالبان همواره در اعتراضات و تظاهرات دختران دانش آموز و دانشجو در فضاهای سربسته و سرباز از سوی این دختران مطرح شده اند اینها اند:

به کدامین جرم و گناه ما از آموختن و تحصیل بازداشته شده ایم؟ چرا دختران افغانستان تنها دخترانی هستند که حق آموزش از آنها سلب شده است؟ پاسخ این گونه سوال ها را چه کسی (حقیقی و حقوقی) و چگونه خواهد داد، جامعه جهانی، سازمان های حقوق بشری و یا طالبان؟

۵. سلب حق انتخاب پوشش

وزارت امر به معروف و نهی از منکر در تاریخ ۱۷ ثور ۱۴۰۱ به زنان دستور دادند که به جز چشمان شان بدن و دست های شان را بپوشانند و بهترین پوشش از نظر آنان برقع یا چادری بوده و لباس های سیاه نیز خوب است در صورتی که صورت پوشیده باشد. این وزارت این دستور را حکم واجب و شرعی خوانده و گفته بود زنی که حجاب مد نظر شان را رعایت نکند سرپرست آن زن نخست احضار و توصیه سپس تنبیه و سه روز زندان می شود.

در ادامه آن عده از فرمان های طالبان که حق کار را از زنان افغانستان سلب کرده اند، مورد کنکاش قرار داده می شوند:

۱. بسته شدن آرایشگاه های زنانه

در ۵ اسد ۱۴۰۱ آرایشگاه های زنانه ذریعه ی فرمانی از سوی رهبری طالبان مسدود شدند و دیگر به زنان آرایشگر که برخی از آنان یگانه نان آوران خانواده های خویش بودند اجازه فعالیت داده نشد، چند روز بعد از حکم انسداد آرایشگاه ها شماری از زنان آرایشگر در اعتراض به مسدودیت آرایشگاه ها و خواهان لغو این فرمان شده و به خیابان ها بیرون شدند، اما از سوی نیروهای طالبان سرکوب شده و به خانه های شان باز گردانده شدند. با عملی شدن این فرمان بیش از ۶۰ هزار زن ناگزیر به خانه نشینی و با مشکلات حاد اقتصادی مواجه شدند، زیرا شمار زیادی از این زنان تنها نان آوران خانواده های شان بودند.

۲. ممنوعیت کار زنان کارمند در ادارات دولتی و غیردولتی (NGOs)

گروه طالبان با رسیدن به قدرت در ۱۵ ماه اگست ۲۰۲۱، کارکنان زن را از ادارات عامه و دولتی تصفیه سازی و خانه نشین کرد و به عوض آنان جنگجویان و هواداران خویش را که همه مذکر اند، بدون رعایت اصل شایسته سالاری و رقابت آزاد مقرر کرد. در ۱ جدی ۱۴۰۱ سرپرست وزارت تحصیلات عالی طالبان دستور داد که از ورود استادان زن در دانشگاه ها جلوگیری نموده و آنان را خانه نشین سازند.

وزارت اقتصاد طالبان در ۳ جدی ۱۴۰۱ با اصدار مکتوبی در زمینه ممنوعیت کار زنان در موسسات داخلی و خارجی، به نهادهای غیردولتی دستور داد تا وظایف کارمندان زن را الی اطلاع بعدی به حالت تعلیق در آورند. وزارت اقتصاد زیر حاکمیت طالبان در این نامه به نهادهای غیردولتی هشدار داد که در صورت تعلل در اجرای این دستور، جواز آن ها که از سوی این وزارت صادر شده، لغو خواهند شد. اکنون بیش از یک سال از اجرای این حکم و گرفته شدن دست زنان کشور از کار کردن در نهادهای غیردولتی داخلی و خارجی می گذرد، این گروه حتی مانع حضور و کار زنان افغانستان در ادارات سازمان ملل متحد در کشور گردید. سران طالبان طی سخنانی به رسانه ها گفته بودند که وظیفه زنان پرورش فرزندان و خدمت به شوهر است، آنان باید در خانه بنشینند و مشغول امور منزل شان باشند و این سخنان را به اسلام ربط داده بود در حالی که اسلام نظر کوتاه بینانه و مهجورانه نسبت به زن ندارد، بلکه از نظر اسلام زنان علاوه بر امور منزل در امور اجتماعی، فرهنگی و سیاسی می توانند اشتراک و فعالیت داشته باشند.

۳. ممنوعیت نمایشگاه های عمومی به دلیل حضور زنان

به تاریخ ۱۲ میزان ۱۴۰۲ برگزاری نمایشگاه های عمومی نیز از سوی وزارت صنعت و تجارت طالبان به بهانه تهیه یک طرز العمل تا اطلاع ثانی ممنوع اعلان شد، زیرا در برخی از نمایشگاه ها زنان حضور پیدا کرده و محصولات یا صنایع دستی شان را به نمایش می گذاشتند.

۴. بسته شدن ورزشگاه ها و فعالیت های ورزشی زنان در افغانستان پس از به قدرت رسیدن طالبان

ورزشگاه های زنانه مسدود و زنان و دختران ورزشکار از فعالیت و ورزش محروم شدند، این گروه به دختران عضو تیم های ملی در رشته های مختلف اجازه مسافرت برای مسابقات بین المللی و جهانی را نداد. در سراسر کشور تمامی کلب ها و مکان های ورزشی مخصوص زنان که حتی شامل مراکز درمانی می شد به اجبار مسدود شد. در ۸ سپتامبر ۲۰۲۱ معاون وزیر اطلاعات و فرهنگ طالبان در رابطه به ورزش زنان چنین گفته بود: «ورزش زنان یک فعالیت غیر ضروری و نامناسب است، چون ممکن است هنگام ورزش بدن یا چهره بازیکنان زن پوشیده نباشد.»

ممنوعیت حضور زنان و دختران در تفریحگاه ها

حضور زنان و دختران در پارک ها و اماکن تفریحی ممنوع شد. در ابتدا سه روز در هفته زنان و سه روز در هفته مردان اجازه رفتن به پارک و تفریحگاه ها را داشتند، اما پس از مدتی زنان دیگر هیچ روزی از هفته را حق نداشتند که به اماکن تفریحی بروند، تنها تفریحگاهی که برای بازدید زنان باقی مانده بود، پارک ملی بند امیر در ولایت بامیان بود که از آن هم حضور زنان و دختران به تاریخ ۴ سنبله ۱۴۰۲ به بهانه عدم رعایت پوشش اسلامی از سوی زنان، ممنوع اعلام شده و به صورت دائم از نعمت بهره مند شدن از سیاحت و حضور در پارک ها محروم شدند.

ممنوعیت سفر زنان بدون محرم

زنان و دختران بدون محرم از سفر کردن نیز ممنوع شدند، در شماری از ولایات زنان به دلیل نداشتن محرم هنگام رفتن به خانه های اقارب و دوستان شان مورد ضرب و شتم طالبان قرار گرفتند حتی در یک مورد در ولایت فاریاب به دلیل محرم نداشتن در ایست بازرسی بازداشت و سپس به قتل رسانند، در تاریخ ۱ سنبله ۱۴۰۲ حدود ۱۰۰ تن از دختران محصل با حمایت یک تاجر اهل امارات متحده عربی افغانستان را به قصد امارات متحده عربی برای ادامه تحصیل می خواستند به مقصد دبی ترک کنند که با مخالفت و ممانعت طالبان مواجه و از میدان هوایی کابل به دلیل نداشتن محرم به خانه های شان باز گردانده شدند.

ممنوعیت زنان بدون محرم به وسایط نقلیه

وزارت امر به معروف و نهی از منکر به تاریخ ۵ جدی ۱۴۰۰ اعلام کرد که رانندگان وسایط نقلیه حق ندارند زنان را بدون محرم از یک مکان به مکان دیگر انتقال دهند، کسانی که از این امر سرپیچی نمایند با آنها برخورد صورت خواهد گرفت و در بعضی از ولایات به دستور طالبان رانندگان اجازه سوار کردن زنانی که فاقد پوشش چادری یا برقع هستند را نیز ممنوع کرده و در بعضی ولایات تنها به زنانی اجازه سوار شدن به موترها را داده که صورت شان با پوشیه و یا ماسک پوشیده اند، در غیر این صورت زنان اجازه سوار شدن به موترها را ندارند.

بسته شدن حمام های زنانه به روی زنان

طالبان با دستوری در عقرب ۱۴۰۱ زنان و دختران را در سراسر کشور از رفتن به حمام های عمومی ممنوع کرد، این گروه درهای تمام حمام های زنانه را بسته و به مالکان حمام های زنانه هشدار دادند که حمام های زنانه را تعطیل نمایند زیرا به گفته طالبان حمام سبب ترویج فحشا می شود. این درحالی است که در اکثریت خانه های

افغانستان امکانات لازم برای استحمام وجود ندارد. این گروه با چنین فرمانی زنان و دختران را از پیش پا افتاده ترین آزادی های شان محروم و ممنوع کرد.

ممنوعیت ورود زنان به مساجد

در ۲۷ جوزای ۱۴۰۱ طالبان نماز خواندن زنان را در مساجد حرام خوانده و از ورود زنان به مساجد در برخی ولایات جلوگیری کرده و گفتند که زنان حق ندارند نماز را به جماعت بخوانند. در اقدامی دیگر این گروه در محرم ۱۴۰۲ مانع زنان عزادار به مساجد و تکیه خانه ها جهت عزاداری آنان شده و از برگزاری و سوگواری زنان در ایام محرم در مساجد و تکیه خانه ها جلوگیری و ممانعت کردند.

ممنوعیت خرید و فروش زنان در بازارها

ماموران امر به معروف و نهی از منکر طالبان زنان در بازارها را که مشغول فروش لوازم زنانه بودند، فعالیت آنها بدون محرم ممنوع شده و حتی به مالکان دکان ها از سوی این گروه هشدار دادند که فروشندگان زن بدون محرم را اجازه فعالیت ندهند. شماری از زنان فروشنده در برخی از ولایات گفتند که طالبان با زنان فروشنده به دلیل نداشتن محرم برخورد جدی داشته و آنان را مورد لت و کوب قرار داده و وسایل شان را به بیرون از دکان های شان انداخته و اجازه فعالیت به آنان نداده است.

ممنوعیت حضور زنان در رستوران ها برای صرف غذا

به تاریخ ۲۲ جوزای ۱۴۰۱ در برخی از ولایات به رستوران ها دستور داده شد که به زنان اجازه صرف غذا را ندهند و به آن ها اجازه ورود به رستوران ها داده نشود، زیرا به زعم طالبان این کار شرعا حرام است. این گروه برای توجیح هر کار خلاف و غیر منطقی اش برچسپ شریعت و اسلام را به آن کار خود می زند.

سلب حق آزادی بیان و حق اعتراض

با حاکمیت طالبان تنها منتقدان و معترضان در برابر این گروه زنان بودند که از سوی طالبان به شدت سرکوب و مجازات شدند، زنان در نخست جهت مطالبه حقوق و آزادی های شان به خیابان ها بیرون شده و به دادخواهی پرداختند، اما با سرکوب شدید از سوی نیروهای طالبان مواجه شده، شماری دستگیر و راهی زندان شده و شمار دیگر در خیابان ها لت و کوب و متواری شدند. زنان معترض با خشونت های حاد طالبان از قبیل اختطاف، بازداشت خودسرانه، شکنجه، اعتراف های اجباری، تهدید خانواده و حتی قتل از سوی آنان روبرو بوده و کماکان می باشند. در حال حاضر شمار زیادی از زنان معترض، فعالین حقوق بشر و خبرنگاران در زندان های طالبان به سر می برند.

با وجود این همه به تاریخ ۳۰ سرطان ۱۴۰۱ طی فرمانی از سوی طالبان، اعلام شد که برای همه افراد و رسانه ها انتقاد از طالبان شرعا حرام و ممنوع است و منتقدان این گروه مجازات خواهند شد. هر فردی که کوچک ترین نقدی از طالبان کند بلافاصله دستگیر و ماه ها یا بیشتر در زندان طالبان تحت شکنجه به سر می برند.

ممنوعیت حضور زنان هنر پیشه در سینما

در تاریخ ۱ جدی ۱۴۰۱ طالبان پخش و نشر سریال و فیلم ها را به دلیل نقش داشتن زنان در آنها از طریق رسانه ها ممنوع اعلام کرد، این گروه حضور زنان را در سریال ها و فیلم ها مغایر با شریعت خوانده و نشر و پخش سریال ها را نیز ممنوع کرد. پس از تسلط طالبان رسانه های داخلی اجازه نشر و پخش سریال ها و فیلم ها را ندارند.

ممنوعیت زنان از رانندگی

گروه طالبان زنان را از رانندگی کردن ممنوع و به مراکز آموزش رانندگی نیز دستور داد که دیگر به زنان و دختران آموزش ندهند و با دستوری جواز رانندگی برای زنان را ملغا کرد، در زمستان ۱۴۰۰ افراد طالبان در شهر کابل یک زن جوان را شب هنگام در حضور داشت شوهرش به دلیل رانندگی کردنش و به بهانه مشکوک بودن جلو چشم دو فرزندش تیرباران کرده و به قتل رساند.

محدودسازی زنان در رسانه ها

طی فرمانی طالبان پخش صدای زنان را از رسانه های شنیداری و تماس گرفتن زنان را ممنوع اعلام کرد. در تاریخ ۲۹ ثور ۱۴۰۱ طی دستوری اعلان شد که کارمندان زن در رسانه های دیداری لباس سیاه و ماسک بیوشند این فرمان کارمندان زن را با مشکلات زیادی مواجه ساخت، شماری از آنها به دلیل محدودیت ها از کار کردن صرف نظر کرده و خانه نشینی را ترجیح دادند و شمار دیگر با آن مشکلات مقابله و به شغل شان با هراس ادامه دادند. از ابتدا حاکمیت طالبان تا اکنون ۸۰ درصد زنان خبرنگار کارشان را از دست داده اند.

عدم دسترسی زنان به عدالت و سکوت در برابر خشونت های خانوادگی

محکمه استیناف گروه طالبان در جوزای ۱۴۰۱ اعلام کرد که زنان حق ندارند در دادگاه ها علیه شوهران خویش شکایت کنند چون محاکم طالبان به شکایات زنان در رابطه به خشونت های خانوادگی رسیدگی نمی کنند. به همین دلیل خشونت های خانوادگی، قتل، طلاق و خودکشی زنان در دو سال گذشته افزایش چشمگیر داشته است، از جهت دیگر با حاکمیت طالبان مردسالاری و خشونت علیه زنان آزاد و به یک امر عادی مبدل شده است.

ممنوعیت دختران در آموزشگاه های علمی و هنری

طالبان حضور دختران را در آموزشگاه های علمی و هنری نیز ممنوع اعلام کرد. شماری از زنان و دختران پس از مسدود شدن مکاتب و دانشگاه ها برای یادگیری زبان های خارجی، هنرهایی مانند نقاشی و حکاکی رو آوردند، اما طالبان آنها را از یادگیری در مراکز آموزشی نیز منع کرد. این چندین بار مراکز آموزشی مختلف را در سراسر کشور به دلیل حضور دختران بستند.

یافته های تحقیق

محدودیت ها علیه زنان و دختران سبب بروز خشونت های خانوادگی و جنسیتی، قتل و کشتار زنان و دختران از سوی - شوهر، پدر و دیگر اقارب شوهر، خودکشی، افزایش فقر و بیکاری و رشد زن ستیزی و مردسالاری شده است.

براساس یافته های تحقیق ازدواج های اجباری یا زیرسن به صورت سرسام آوری در حال گسترش بوده و افزایش خشونت های خانوادگی را در دو سال گذشته دامن زده است، گزارش ما نشان می دهد که در دو سال گذشته بیش از ۸۵ هزار دختر بازمانده از مکاتب و دانشگاه ها به دلیل فقر و مشکلات اقتصادی زیر بار ازدواج های اجباری و زیر سن رفته اند. طی این مدت خشونت های خانوادگی نیز افزایش چشمگیری داشته که در حال حاضر ۹۰ درصد زنان و دختران در کشور همه روزه در معرض خشونت های خانوادگی بوده و علت افزایش این گونه خشونت ها نیز با توجه به این گزارش و گزارش سازمان ملل عدم دسترسی زنان به قوه قضاییه و عدم امکان پیگیری جرایم خشونت مبتنی برجنسیت می باشد.

افزایش خودکشی ها در حاکمیت طالبان، به اساس اطلاعات حاصله از داکتران در شفاخانه های کشور ۹۰ درصد کسانی که دست به خودکشی زده اند، زنان و دختران مخصوصا دانش آموزان و دانشجویان بازمانده از مکاتب و دانشگاه ها بوده اند و ۱۰ درصد دیگر را مردان تشکیل می دهند که برای فرار از فقر و مشکلات اقتصادی ناگزیر به خودکشی شدند.

سمیه (مستعار) داکتر معالج در یکی از شفاخانه های دولتی پایتخت کشور در رابطه به خودکشی دختران و زنان و نوعیت آن می گوید: «پس از بسته شدن مکاتب، دانشگاه ها و محدودیت های روز افزون طالبان، روزانه ما با مریضانی که دست به خودکشی زده اند، زیاد مواجه شده ایم. دختران به دلیل محدودیت ها و بسته بودن مکاتب و دانشگاه ها دچار افسردگی شده و با خوردن تیزاب، زهر، مرگ موش، قرص خواب و حلق آویز نمودن دست به خودکشی می زنند، شماری از آنها نجات داده شده و شماری به دلیل قوت و زهری بودن وسیله خودکشی جان می بازند.»

حذف زنان از اجتماع و پیامد آن؛ با ممنوعیت زنان از کار شمار زیادی از زنان شاغل که تنها نان آوران خانواده های خود بودند با گرسنگی شدید و فقر مواجه هستند. با بسته شدن آرایشگاه های زنانه بیش از ۶۰ هزار زن از کار بیکار و در فقر شدید به سر می برند.

نتیجه

با ایجاد محدودیت ها و حذف زنان از اجتماع آنها از بسیاری از حقوق و آزادی های اساسی شان محروم گردیدند، این محرومیت ها آنان را دچار مشکلات روحی و روانی، قرار گرفتن در معرض خشونت های خانوادگی، قتل، ازدواج های اجباری و زیر سن و مجبور به خودکشی ساخته و در ظلمت و سرنوشت مبهم قرار داده است. دختران و زنان زیادی از آینده شان ناامید هستند و هیچ آینده ای روشنی را تحت حاکمیت طالبان برای پیشرفت و ترقی خویش تصور نمی کنند.

از سوی دیگر طالبان شریعت را به عنوان وسیله به منظور گسترش سلطه و اجرایی کردن ایدئولوژی های زن ستیزانه، علم ستیزانه، فرهنگ و کثرت گرایی قرار داده اند. ایدئولوژی و برداشت های طالبانی از دین، به اسلام هراسی دامن می زند.

پیشنهادات

اکثر شهروندان افغانستان اعم از زن و مرد تنها راه حل برای بیرون رفت از وضعیت کنونی کشور را ایجاد یک حکومت فراگیر قانون محور، پایند به ارزش های حقوق بشری و مبتنی بر انتخاب از سوی مردم می دانند، برای ایجاد تغییر به منظور بیرون رفت کشور از بحران های موجوده و بهبود وضعیت حقوق بشری و حقوق زنان در کشور خواستار اقدام فوری سازمان ملل متحد هستند.

شورای امنیت سازمان ملل متحد باید وارد صحنه شده و طالبان را مجبور به مصالحه با زنان، روند های سیاسی و مدنی کشور سازد، در صورت عدم تمکین از سوی طالبان، بدیل این گروه که همانا مردم افغانستان اند باید روی کار آیند.

منابع تحقیق

فرامین و احکام صادر شده طالبان در دو سال گذشته؛

منابع مردمی؛

نهادهای داخلی و بین المللی؛

گفتگو با شماری از دختران دانش آموز و دانشجو؛

گفتگو با شماری از داکتران در برخی از شفاخانه های کشور؛

رسانه های داخلی و خارجی؛
فعالین حقوق زن؛
متاثر شدگان زن از احکام و فرامین طالبان؛